

מסורת הש"ס

יְכוֹנָה שָׁנָה שׁוֹר חָמוֹר וּגְמָל. דָּבָר
 לְכָל וְלֹא אֲמָרִין עַד שִׁיחָא מוֹעֵד בְּשַׁלְשָׁה
 בְּשַׁלְשָׁה גְּנִיחוּתֵי בְּשַׁלְשָׁה מִיַּיִן אֵין זֶה
 לֹא בָּא שְׁלֹשָׁה דְּרִבִּים לִירוֹ בְּצֵת אַחַת
שְׁמִיעָא לִיה. הָא דִּתְנִיחַ דְּמַשְׁמַע דְּדָבָר
 אַחַד מִחוּץ לְאוּתוּ בְּשִׁמְעָא הוּא הָדָר
 צִיָּה. וְזוּר. אִם נִגְמָר צוּר אֵין אֵין
 לְהוֹיֵא אִלּוּ אֵת הַנְּשִׁים עֲשִׂי שְׁלֹמֹה
 וְכוּרָה בַּל לְהוֹיֵא אִף טוֹמְטוֹס
 וְאֶדְרֹוּגִיטוֹס עִם הַנְּשִׁים: **נָשִׁים**
פְּטוּרוֹת. בְּפִי' קְדוּשִׁין (דף לז):
 יִלְפִין לָהּ: **מִקְהָל** דְּהוּי נְמִי מֵלֹא
 עֲשֵׂה שְׁהוּמָן גְּרָמָא וְנָשִׁים חִיּוּבֹת:
אִתְּחָא קָרָא לְמַעוּטֵי סְפִיקָא. בְּתַמִּינָה
 לְגַמָּה לִי קָרָא מֵהִכָּא מִיַּיִן לָן לְחִיּוּבֵי:
נִכְשִׁיזֵי מַצְחָן. אִלּוּ שְׁהִיד טוֹמֹן
 דִּהָא וְדָא זָכַר הוּא הִלֵּךְ אִינְטֵרִין
 קָרָא לְמַעוּטֵי: **הַמְקָמָן.** מִפְּרַשׁ
 בְּמַסְכַּת תְּכֻנּוֹת (דף עו). **הַמְקָמָן**

שֶׁמַעֲדֵדִין אוֹתוֹ בְּזוֹאת כְּלָלִים ט':
וְהַמֶּלֶךְ נֹחֵם. שֶׁמֵּלֶכְךָ בְּמִקּוֹם
שֶׁחֹפְרִין אוֹתוֹ מִן הַקֶּרֶק עַד מִפְּרֶשׁ
בְּמַסַּכַּת כְּזוֹבוֹת (שס). וְכֵן אֵלּוּ רִיחֵן
רַע וְאֵין יוֹלִין לַעֲלוֹת עִם חֲבִירֵיהֶם:

הגהות הב"ח

גמול לה (ויקרא יט): **לֹא תִרְדּוּ**
כִּוְּ. מיהו למשנה אחרונה הואיל
 וזידידיו לכוח את רבו חייב דאין לו אלא
 אדון אחד: **דבר אחר כו'**. פרט לבעלי
 קבץ מפעמים^ט נפקא כדאמרין
 לעיל^ט הלכך רגלים למעוטי מי
 שצריך משענת אחרת לצד ממליו:
 מפני

יכל זכורך מי שיכול לעלות
עם כל זכורך: נשים ועבדים
אלא עבדים מנלן אמר רב הונא
אדון אחד יצא זה שיש לו א
שהאשה חייבת בה עבד חייב
חייב רב ^טדומר לה לה מאי

גליון הש"ס

נמראה הא למה לי קרא.
עיינ שיטה מקובצת רפ"ב
דב"מ ד"ה מלא פירות בשם
הרמב"ן:

לעזי רע"י

קורדו"ן [קורדוא"ן].
עור רך המיוצר בקורדובה
שבספרד.

א' (דף לו.) דנעשה מועד
כל מין ומין דהואיל והועד
פיד על מין אחרט אף כאן
לא כולן משום שטות: אי

כמי שנגח שור חמור וגמל ונעשה מועד לכלל אמר רב פפא אי שמייע ליה לרב הונא הא דתניא ^אאי זהו שומה זה המאבד כל מה שנותנים לו הוה הדר ביה איבעיא להו כי הוה הדר ביה ממקדע כסותו הוא דהוה הדר ביה דדמיא להא או דלמא מכולהו הוה הדר תיקו; וטומטום ואנדרוגינוס כו': תנן רבנן ^אזכור להוציא את הנשים זכורך להוציא טומטום ואנדרוגינוס כל זכורך לרבות את הקטנים אמר מר זכור להוציא את הנשים ^אהא למה לי קרא מכדי מצות עשה שהזמן גרמא הוא ^אוכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות אצטריך סלקא דעתך אמינא גילף ראייה ראייה מהקהל ^במה להלן נשים חייבות אף כאן נשים חייבות קמ"ל אמר מר זכורך להוציא טומטום ואנדרוגינוס בשלמא אנדרוגינוס אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ואית ליה צד זכרות ליחייב קמ"ל דבריה בפני עצמו הוא אלא טומטום ספיקא הוא מי אצטריך ^גקרא למעוטי ספיקא אמר אב"י כשבציצו מבחוץ אמר מר כל זכורך לרבות את הקטנים והתנן חוץ ממחרש שומה וקטן אמר אב"י לא קשיא ^דכאן בקטן שהגיע לחינוך כאן בקטן שלא הגיע לחינוך קטן שהגיע לחינוך ^הדרבנן היא אין ה"נ וקרא אסמכתא בעלמא ואלא קרא למאי אתא לכדאחרים ^ודרתנן) אחרים אומרים ^זהמקמץ והמצרף נחשת

כל זכורך יצאו אלו שאינן ראויין לעלות
אינן משוחררים וכו': בשלמא נשים כדאמרן
אמר קרא יאל פני האדון ה' מי שאין לו אלא
ין אחר הא למה לי קרא מכדי וכל מצוה
ה כל מצוה שאין האשה חייבת בה אין העבד
אמר רבינא לא נצרכה אלא למוי שחציו
דקתני נשים ועבדים שאינן משוחררין מאי
משוחררין כלל ליתני עבדים סתמא אלא
מאי נינהו מי שחציו עבד וחציו בן חורין
יהוקן: תנו רבנן רגלים פרט לבעלי קבין
גד ולחולה ולסומא ולזקן ולשאינו יכול
ללות ברגליו לאתווי מאי אמר רבא לאתווי
מפנקי

א וְלֹא מִבּוֹלָהוּ. מִי אֲמֵרִין לְדִין ^(ה) דְּמִקְרַע דְּדִמִּי לֵהֲלִי הֵדֵר זִיָּה
גַּם לֵאמֹר לְחִשְׁבֵּי בְּהֵדִי מִקְרַע הֵדֵר זִיָּה אִלּוּ לְדַמֵּא מֵהֲלִי לְחֻדִּיהִי:
ז בּוֹרֵךְ לְהִצִּיא מִמָּוֶמֶם וּמִגְּדֻלָּה. צִירֻשְׁלִי זְעִי מֵהָ אֲמֵר רַבִּי
יְהוּדָה צִבְּנֵרֻגִּינֻס דְּשִׁמְעִין לִיה ^(ו) דְּמִתִּיר דְּמַחֲלִין עֲלֵיו

דעבאזי זעס רבי יהודה אומר אף
הקומא⁶ ולית בר נש אמר אף אלא
דהוה מודה על קדמייתא כו' ומוקי
טעמא דהתם גבי שבת⁷ דריש זכר
מה חלומד לומר ערב אפילו מהלל

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

רבי יצחק בן צרוך ^(ה) י"ע ויש להקשות לייטי על תנאי ואם הוא אשה ליהוי נדבה ואפילו למ"ד נדרים ונדבות אין קריצין ביו"ט ליקרבו לתומר דשפיר ^(ו) עדיף אפילו למאן דאמר תשלומין דראשון כדפי לעיל (דף ג.) וי"ל דמבטל ליה מסמיכה ואע"ג דסמיכה לא מיעבדא כדאיתא ביומא (דף ה.) מכל מקום לכתחילה אין לנו למקן קרבן כדי לבטלו מסמיכה דהכי קאמר הש"ס פרק האשה בפסחים (דף פט.) גבי ה' שנתערבו פסחיהן ונמנא יבטל באחד מהן ולא דמי לערל ועמא משלחין קרבנותיהן ליה לקמן ממעטין ליה משום דכל שישנו בביתא ישנו בהבאה ולא משום סמיכה דהתם גברא דזר חייבא הוא וראיה אלא דרביעיה עליה שצינו יכול לסמוך אצל האי לאו זר חייבא הוי דאימא איתתא הוא אצל האי קיל דמיפשוט מהבא דסמיכה בכל כחו צעין דאי באקפווי ידיו לייטי וליתני ולסמוך דהכי פריך לקמן פרק שני (דף טז.) ואיכא למימר דבכל ענין ממעט ליה קרא:

לא נצרכה אלא לחציו עבר וחציו בן חורין. ולא תימא דקאי עליה ג"ש דלה לה מאשה וקשה דעליה כתיב או חופשה לא ניתן לה ^(ז) ומוקי לה רבי עקיבא בהשולת (גיטין דף מה.) ^(ח) ואם וכבריות (דף לו.) בנחיה שפחה וזוהיה בת חורין וי"ל מכל מקום אצל עבדות כתיב דמוכה קרא או חופשה לא ניתן לה אך קשה הכא משמע בנחיה עבד לפי משנה אחרונה חייב דלפי משנה ראשונה קיימא הכא כדאיתא רחלמן ואין בציטין ריש השולת (דף מב.) ^(ט) מיבב עליה משנה אחרונה חייב או לא ששלים שקלים יתן לדאנוי אמר רחמנא אדון הוא ולא משנה אחרונה חייב קאמר רבא אלא לפי משנה אחרונה ואילו הכא פשיטא לן דאין לו אלא אדון אחד ויש לדמות דעד כהן אפי' הוה עומד לשחרור והתם כבריות (דף לו.) מתברר הרי"ז בענין אחר: